

uvedenými chce dovoditi, že rozhodnutí odporuje předpisům práva občanského, dlužno k tomu podotknouti, že po názoru nss služební poměr st-lův i před platností zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. již na základě § 31, odst. 2 ob. zř. mor., jakožto služební poměr »zvláštního« úředníka obecního byl poměrem veřejnoprávním, který se nezakládal na soukromoprávní smlouvě služební, a že tedy nelze na poměr st-lův k obci předpisů občanského zákona přímo použiti.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1220.

Honební právo (Čechy): Opatření týkající se pronájmu společenské honitby mohou instančně v odpor bráti vedle osob, které z opatření nabyly práv, toliko honební výbor a členové honebního společenstva. K těm patří však jen držitelé domovních usedlostí v příslušné osadě, kteří v ní jsou usazeni.

(Nález ze dne 14. března 1922 č. 3577.)

Prejudikatura: Boh. č. 512 a 714 adm.

Věc: Vojtěch P. v M. H. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran legitimace ke stížnosti ve věcech honebních.

Výrok: Stížnost se dílem odmítá jako nepřipustná, dílem se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní správní komise v H. výnosem z — odepřela vyhověti žádosti st-le (bydlícího v M. H.), podané společně s několika občany z V. H., již se navrhovatelé domáhali zrušení jejího rozhodnutí vzavšího na vědomí pronájem společenské honitby z volné ruky, provedený výborem honebního společenstva ve V. H.

Nálezem, do něhož směřuje stížnost Vojtěcha P. k nss podaná, žal. zemský správní výbor v Praze odmítl rekurs, vznesený do uvedeného zamítavého výnosu okresní správní komise Vojtěchem P. a »soudruhy rolníky ve V. H.« a podepsaný toliko Vojtěchem P., přihlížeje jakožto k st-li zřejmě jen k Vojtěchu P., pro nedostatek jeho rekursní legitimace, ježto není majitelem domovní usedlosti v osadě V. H.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z těchto úvah:

Námítka, že rekurs podaný do výnosu okresní správní komise byl nikoli toliko rekurem Vojtěcha P., nýbrž i rekurem jeho společníků, kdežto žal. úřad v naříkaném nálezu obírá se neprávem jen rekurem Vojtěcha P., přehlížeje rekurs těchto ostatních, jichž spolupodpisy měl, nařídě doplnění rekursního podání, opatřiti, netýká se subjektivních práv st-lůvých, nýbrž uplatňuje práva osob jiných, které stížnost k nss podanou spolu nepodepsaly. Není tudíž st-l k uplatňování práv těchto třetích osob oprávněn (§ 2 zák. o ss) i bylo v tomto směru odmítnouti stížnost jako nepřipustnou.

Pokud stížnost označujíc za nesprávný názor nař. nálezu, podle něhož st-l z důvodu, že nemá v osadě V. H. konskribované domovní usedlosti, a nejsa takto tedy členem tamního honebního společenstva (§§ 4 a 5 č. hon. zák.), není legitimován bráti v odpor opatření honebních úřadů ve příčině zůžitkování společenské honitby, potírá výrok žal. úřadu odepřevší st-li

legitimaci k podání rekursu do výnosu okresní správní komise jakožto nezákonný, a dovozuje, že již z okolností, že st-1 jest vlastníkem pozemků v honitbě ležících, vyplývá pro něho tato jeho legitimace, — jest ve zřejmém rozporu se zákonem.

Opatření, týkající se pronájmu společenské honitby, mohou totiž instančními prostředky bráti v odpor jen ony subjekty, jimž přísluší vůči onomu opatření postavení procesní strany t. j. ony osoby, jichž právní sféry se opatření dotýká. K těmto subjektům náleží však — nehledíc k případu, o nějž tu neběží, že třetí osoba, jako nájemce, nabyta z opatření práva — jen honební výbor zastupující honební společenstvo a mimo to jen jednotliví členové společenstva, kteří pronájmem cítí se zkráceni ve svých členských právech. St-1 mohl by tedy svoji rekursní legitimaci opíratí toliko o své členství ve společenstvu.

Členství v honebním společenstvu přísluší pak podle § 4 č. hon. zák. toliko držitelům pozemků osady. Následující § 5, maje na mysli též kruh osob, mluví o obyvatelích osady. Poněvadž však osada, nemajíc pevných hranic územních, určována jest jen souborem usedlostí ji tvořících, nemůže býti »držitelem pozemků osady« nikdo jiný, nežli držitel usedlosti k osadě náležející, jenž jest v osadě usazen, maje v ní usedlost domovní. Stejný názor vyslovil nss již ve svém nálezu ze dne 15. února 1921 č. 1931 (Boh. č. 714 adm.).

Ježto jest nesporno, že st-1 nemá domovní usedlosti ve V. H., a ježto držba hospodářských pozemků bez domovní usedlosti nezakládá členství v honebním společenstvu a st-lova rekursní legitimace ve věci, o kterou jde, mohla by se opíratí jen o toto členství, nemohl nss ve výroku žal. úřadu, jímž st-li byla rekursní legitimace odepřena, naléztí nezakonnost.

Bylo tudíž v tomto směru zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 1221.

Vyvlastnění: I. I cizinci mohou se domáhati vyvlastnění pozemků pro stavbu obytných domů podle zák. z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. — II. Povinnost opatřití situační plánec pro řízení vyvlastňovací dle cit. zákona stihá toliko vyvlastnítele a nikoli expropriáta.

(Nález ze dne 15. března 1922 č. 3407.)

Věc: Leopold K. v Č. (adv. Dr. Z. Uhlíř z Prahy) proti županskému úřadu v Trenčíně stran vyvlastnění pozemku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Marek R. a spolčníci podali v květnu 1921 u slúžnovského úřadu v Č. podle zákona z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. žádost za vyvlastnění pozemku . . . v Čaci připsaného Leopoldu K. pro stavbu domku s dvěma byty. Nálezem slúžnovského úřadu v Č. byl pozemek ten vyvlastněn. Náhrada určena dle odhadu obecního notáře a starosty částkou 700 K. V důvodech se uvádí zejména, že v tomto případě není možno vyvlastniti státní, veřejný neb obecní pozemek, ježto v blízkosti koželužny expropriantům patřící takových pozemků není.